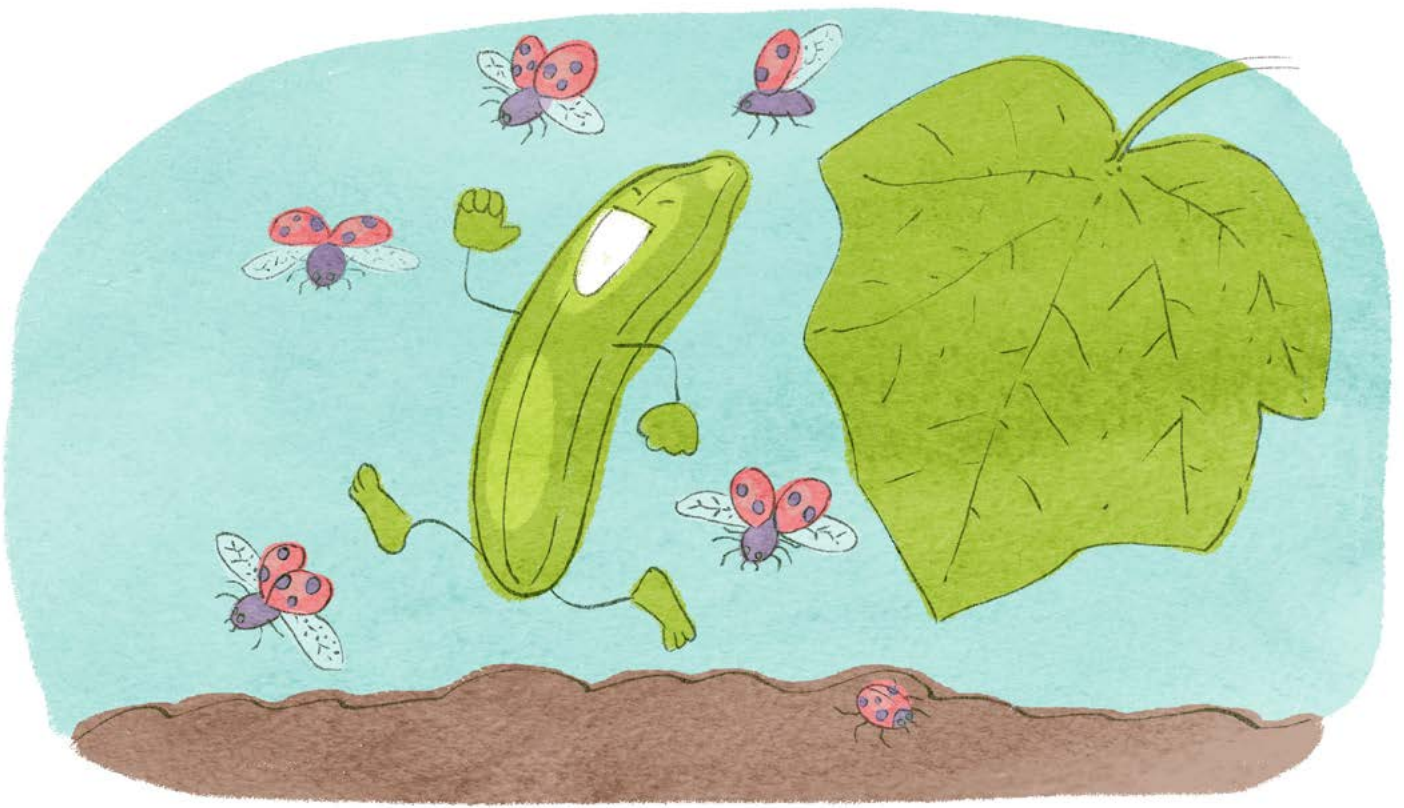

Allu ”Luomu” Kurkonen unohtaa juurensa

Olipa kerran Allu Kurkonen, luomukurkku. Hän oli viettänyt lapsuutensa, eli menneen kesän, kasvihuoneessa kurkkukave-reidensa kanssa ahkerasti kypsyen ja kasvaen.

Voisi sanoa, että Allu oli leppäkerttujen kasvatti, sillä leppäkertut olivat hänelle kuin perhe. He pitivät sen puhtaana kirvoista ja muista kurkkuja pilaavista kiusankappaleista ja kertoivat hänelle tarinoita suuresta maailmasta, jossa olivat lentäneet. He myös hauskuttivat häntä pörisevillä siivillään ja opettivat häntä laskemaan selkäpanssareidensa pilkkuja.

Allu ja muut kurkkulapset olivat kuunnelleet kerttujen tarinoita sitä, kuinka kasvihuoneen ulkopuolella aukeni valtava maailma. Siellä kurkkujakin odottaisi niiden kypsyttyä jännittävät seikkailut. Hän oli kuullut kertuilta metsistä, järivistä, nurmikoista, voikukista, taloista ja ihmisistä.

Leppäkertut olivat kertoneet myös siitä, kuinka paljon kurkkuja arvostettiin. Ne olivat niin vauvojen kuin vaarien suosiossa, ja yksi kauppojen ostetuimmista kasviksista. Kurkuille olikin monenlaisia uramahdollisuuksia: oli etikakurkkuja, voileipäkurkkuja, kurkkusalaattikurkkuja, koristekurkkuja, lisukekurkkuja, välipalaturkkuja ja vaikka mitä kurkkuja!

Allu oli monesti katsonut, kuinka isoksi kasvaneet luomukurkut kerättiin hienoon laatikkoon ja asetettiin traktorin peräkärryyn. He heiluttivat ylpeydestä ymmyrkäisinä hyvästit muille kurkuille ja suuntasivat katseensa sitten kohti suurta maailmaa ja suuria mahdollisuuksia. Taakse jäisivät maaseutu, pellot ja kasvihuoneet, edessä siinsivät pilvenpiirtäjät ja hienot keittiöt!

Vihdoin koitti päivä, kun Allukin oli kypsä ja valmis lähtemään maailmalle. Nyt hänestäkin tulisi hieno! Ehkä hän pääsisi jopa ulkomaille – sinne, missä leppäkerttujen vanhin ja viisain kerttu, Nestori nimeltään, oli joskus lentänyt.

Allu katsoi jännityksestä pinkeänä, kuinka kurkkutilan emäntä lähestyi häntä kurkkuja keräten. Leppäkertut kerääntyivät juhlallisesti Allun ympärille sanomaan hyvästit.

”Meidän tulee ikävä sinua, Allu. Muista aina, että sinä olet hieno luomukurkku – maalla ilman torjunta-aineita kasvanut. Ravinteeksi luomumullasta vahvoja juuriasi pitkin imenyt. Leppäkerttujen kasvatti. Ole ylpeä siitä, mistä tulet!”, ne sanoivat.

Allu lupasi muistaa. Sitten hän lähti laatikossa kaupunkiin.

Kaupungissa Allu päätyi kaupan vihannesosastolle korkean kurkkukeon päällimmäiseksi. Sieltä hän ihaili suuren kaupan valojen välkettä, katseli hyllyissä komeilevien vihannesten värejä ja tunnusteli pakkaamossa ylleen saamaansa upeaa muovikelmaa. Kaikki oli niin hienoa!

Sitten joku jo poimikin Allun koriinsa. Allu vietiin kassalle ja pakattiin kauppakassiin maitopurkin ja juustokimpaleen viereen. Seuraavaksi maailma pimeni, kun kassi suljettiin auton takakonttiin.

Pimeässä Allu kuunteli, kuinka ostoskassin vihannekset ja muut ruoat kehuivat yksi toisensa jälkeen, miten hienoja ne olivat.

”Minä olen erinomainen Edam – sielultani kypsän aromikas ja sivistyneen eurooppalainen!”, sanoi juusto.

(...Allu ”Luomu” Kurkonen unohtaa juurensa)

”Minä olen makea paprika. Sukuni on peräisin Meksikosta. Serkkuni on tunnettu ja tulinen chili!”, kehui paprika.

”Minä olen mahtava maito. Minusta tehdään raikkaimmat smoothiet, maukkaimmat keitot ja hienoimmat béchamel-kastikkeet. Isosiskoni kerma on esiintynyt jäätelössä”, maito kehuskelee.

Kuinka jännittävää ja hienoa, Allu ajatteli. Se huomasi, että oli tullut hiljaista – oli Allun vuoro, ja kaikki odottivat, että hän kertoisi keuhun itsestään.

”Mi-minä olen Allu Kurkonen... Olen maalta kotoisin”, Allu sopersi, eikä osannut sanoa muuta. Sitä hävetti heti, kun se oli saanut sanat suustaan.

Muut kasvikset ja ruoat hieman tirskuivat. Ne tunsivat olevansa hienompia, kansainvälisempiä ja kiinnostavampia kuin Allu. Allu soimasi itseään hiljaa ostoskassissa. Voi, miksi se ei ollut muistanut kertoa suurista haaveistaan ja kurkkujen arvostuksesta?

”Olen vain tylsä maalaisjunttikurkku verrattuna näihin hienoihin ruokiin”, se ajatteli.

Samassa auton moottori lakkasi hyrräämästä, takakontin luukku avattiin ja ostoskassi kannettiin keittiöön. Kun ostokset purettiin pöydälle, muut kasvikset ja ruoat vilkaisivat Allua, ja katsoivat tarkemmin. Sitten ne alkoivat ihastuksissaan haukkomaan henkeään, hihkuivat ja kerääntyivät Allun ympärille.

”Wau!”, ”Upeaa!”, ”Fantastista!”, ne huudahtelivat silmät pyöreinä.

Vielä hetki sitten allapäin ollut Allu ihmetteli kummissaan: ”Mitä?”

”Sinulla on tuo hieno luomumerkki! Sinä olet LUOMU!” paprika hihkui. Hän käänsi Allun katsomaan peilikuvaansa kiiltävästä kattilankannesta ja osoitti kelmupukua.

Toden totta! Kelmussa, Allun rinnassa komeili iso ympyrä, jossa oli iso leppäkertun kuva. Kun Allu katsoi merkkiä, hänet täytti ohikiihtäväksi hetkeksi koti-ikävä ja kaipaus leppäkerttujen luo. Mutta samassa haikeuden tilalle tuli sisuuntunut ylpeys – se muisti kerttujen sanat ja kehotuksen olla ylpeä juuristaan! Silloin Allu kajautti keuhunsa kuuluvalla äänellä koko keittiölle:

”Minä olen Allu Luomu-Kurkonen, luomukurkku! Maalla ilman torjunta-aineita kasvanut. Ravinteeni luomumullasta vahvoja juurini pitkin imenyt. Leppäkerttujen kasvatti!”

”Ooh! Wau! Mahtavaa! Tunnetko sinä leppäkerttujakin?!” kuului kasvien, hedelmien ja maitotuotteiden kuorosta. Ne tulivat joukolla kättelemään Allua, ihastelivat kelmupukuun painettua merkkiä ja halusivat tietää lisää leppäkerttuista. Allulla ei ollut ollut aavistus-takaan, että sen leppäkerttuperhe oli niin kuuluisa ja oikein luomumerkkiin ikuistettu.

Allua hymyilytti. Nyt hänkin oli hieno ja kehumisen arvoinen – aidosti omana itsenään! Eikä hän enää ikinä unohtanut, mistä se oli lähtöisin.

→ **Opetus:** Mitä luomu on, mitä ruoka on, aitous, ole oma itsesi, kaikissa on jotain hyvää kaikissa on jotain hyvää

→ **Ohjeistus kasvattajalle:** Sadun jälkeen voitte keskustella siitä, mitä luomu on ja mikä tekee kasviksesta tai maitotuotteesta luomun. Lisätietoa löytyy RuokaTutkan nettisivuilta!